

DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI.

Foto links: Onder veel belangstelling, zoowel van burgers als van militairen, geeft de Fransche Stafmuziek een uitvoering in de straten van Saloniki. Foto rechts: Een kijkje in het Servische vluchtelingenkamp te Saloniki.

maal door de wolken brak, in het groote stuk blauwe lucht, dat ik zag, in den chef met z'n roode petje, in mezelf . . . . . .

Daar was de trein. — Er uit sprong Hans; gummi-jas, regenhoed, en bronskleurige beenen. — Wèg zakte mijn pret. Ik tràchtte hem lief te begroeten, want het waren toch Hans z'n trouwe oogen, die me aankeken . . . . . Maar ik zag zijn tenue, en ik kôn haast niet.

„Is er iets, Ada?" vroeg Hans, toen we naar huis wandelden.

„Nee," zei ik. „Wat zou er zijn?"

„'k Weet niet, maar je bent zoo vreemd. Heel anders dan gewoonlijk."

„Och kom, dat verbeeld je je." — Ik kon toch op straat niet over het jasje beginnen.

Hans was zéér spraakzaam, scheen in-blij te zijn me weer te zien. Ik vond mezelf een spook.

„Heerlijk, dat het weer opknapt, hè? Vanmorgen stortte het compleet. Hier ook zeker, hè? Vanmiddag gaan we een heerlijk eind wandelen, zeg Ada."

„Ja," zei ik. Maar ik wist, dat we niet zouden gaan wandelen.

Thuis wachtte Moeder met de koffie. Ik merkte, dat ze naar mijn gezicht keek, maar ik deed onbevangen, prutste wat met mijn haar voor den spiegel. Hans, zonder jasje, was ook niet „what you call." Ik vond brons zoo'n nare, ongedecideerde kleur; besloot hem dat 's middags eens kalm te vertellen.

DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI.

Een door de Gealliëerden neergeschoten Duitsche vliegmachine, tentoongesteld in de straten van Saloniki.

Na de koffie deed zich de gelegenheid voor. — We zaten in den salon.

„Ik heb geen „puf" in wandelen," leidde ik het gesprek in. „Ik heb wat hoofdpijn."

„Och," zei Hans zoo meewarig, dat ik bepaald verlangde hoofdpijn te krijgen.

„Ik dacht al, je bent zoo stil. Maar kindje, zou een wandeling dan juist niet goed voor je zijn?"

„Hè, nee," deed ik vermoeid, met gesloten oogen achteroverleunend in den crapaud. „Ik voel me heelemaal niet prettig."

Hans legde een groote, koude hand op mijn voorhoofd, schikte een kussen achter mijn rug, streelde mijn handen.

Ik liet me verwennen, schikte me bijzonder goed in mijn rol.

„Hans," begon ik na een poosje.

„Ja Ada."

„Zeg, ik hou niks van een bronskleurig pak voor jou. Het staat je absoluut niet.

En dat regenjasje, daar kun je nú toch niet mee uit . . . ."

„O, is dàt je hoofdpijn," zei Hans — Ik wist niet, dat mannen zoo piender konden zijn.

„Hè," zei ik verontwaardigd. „Wat onaardig van je."

Maar ik bloosde zóó verdacht, dat Hans, me strak aankijkend, mijn kleine comedie doorzag.

Ik voelde dat aan de doordringende wijze, waarop hij me aankeek.

IN DEN BESNEEUWDEN GROND.

Fransche soldaten bezig nieuwe reserve-loopgraven aan te leggen achter het front in Champagne.

RAEMAKERS TE PARIJS GEHULDIGD.

De bekende teekenaar van „De Telegraaf", de heer Louis Raemakers (X), gekiekt in het Stadhuis te Parijs, waar hij op ondubbelzinnige wijze door de Fransche autoriteiten is gefêteerd.